

קובץ

האור לחיים

שנה שלישית

מאמרים ושיחות

מרב ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת אחרי-קדושים תש"פ

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	
20:48	19:56	19:04	י-ם
20:45	19:54	19:02	ת"א
20:48	19:56	19:05	חיפה
20:45	19:54	19:03	ב"ש

* לנזהגים 40 דק': 18:44

הומנים עם "לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455 (הזמנה טלפונית)

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000 (שלוחה 9)
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:
orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת אחרי-קדושים תש"פ

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש ויקרא

1 מעשה עבירה גורם הרס וחורבן!

פניני אור החיים הקדוש:

3 לעשות רצונך אלוקי חפצתי

פרשה למעשה:

8 אחרי רבים להטות - לא כנגד האמת!

12 כל אחד יחיד ומיוחד

מעשה עבירה גורם הרס וחורבן!

למקורביו. הניחו שם כדים רבים ובהם שמן למאור וגיגית גדולה באמצע - וכדי להפיץ את האור הגביהו את הכדים וקשרו אותם בחבל לעמוד גבוה.

עבר שם כפרי אחד, ראה את החבל ונזכר שהוא זקוק לחבל לקשירת עגלתו. הוציא סכין, חתך חתיכה מן החבל, גלגל אותו והניחו ב א מ ת ח ת ו , והמשיך בדרכו שמח וטוב לב.

ברגע שניתק החבל נפלו כל הכדים, הנרות כבו והשתררה אפילה מוחלטת בכל האזור. המסיבה נגדעה באיבה, ופני המלך חפו.

כעס המלך כעס רב וצווה לחקור מי אשם במחדל. בדקו ומצאו שהכל

וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַקִּנְיָ וְאֶת מִשְׁפְּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם אֲנִי ה' (ויקרא י"ה, ה).

אדם חושב בליבו: מה כבר מעשה אחד שלי יכול להשפיע...

הוא טועה טעות מרה! כל פעולה שאדם פועל כאן - משפיע את השפעתו העצומה בכל העולמות, לטוב ולמוטב. כל מעשה מצוה שלו בונה עולמות, ומאידך, כל מעשה עבירה מחולל הרס וחורבן!

נמחיש זאת במשל:

בעבר היו משתמשים לתאורה בנרות שהונחו בתוך כד ובו שמן למאור.

פעם ערך המלך מסיבה מפוארת

"אבל איני מביין"

איזו 'אשמה' יש

בכך? מה נסך

עשיתי?"

בוצע כראוי.

עד שבא אחד הקרואים וסיפר כי ראה כפרי אחד שעבר במקום והכניס חבל לתוך תרמילו, אולי זה החבל שקשר את הכדים ששימשו למאור.

חיפשו אחריו ומצאוהו מהלך בדרך בנחת ובשלווה. לכדוהו והביאוהו לפני שופטי המלך והאשימוהו בקריעת החבל.

שאלו השופט: "האם אתה מודה באשמה?"

"אכן" השיב, "אני מודה שחתכתי את החבל, אבל אינני מבין איזו 'אשמה' "

יש בכך? מה בסך עשיתי? כמה כבר עולה חתיכת חבל? כמה פרוטות עלובות... ואם בכל זאת המלך מקפיד על כך, אני מוכן לשלם מכיסי את עלותו של החבל..."

"שוטה שבעולם", נזפו בו, "החבל עצמו עולה פרוטות, אבל הנזק שגרמת על ידי שחתכת אותו הוא עצום ורב! כמו ידיך פגעת במלך! במעשה שלך הרסת את מסיבת המלך שערך למקורביו"

והנמשל: אדם שעושה עבירה בעולם הזה גורם הרס וחורבן בעולמות העליונים ופוגע במלכו של עולם.

לעשות רצונך אלוקי חפצתי

אין להם נשמה או שכבר פגמוה ונכנעת היא לפני הרוח שבלב, ולכן אמר ה' "כי אני ה' אלהיכם", פירוש, להיות שבחינת הנשמה בה ה' משרה אור שכינתו באדם בסוד (תהלים עח) "אוהל שכן באדם", ומצד זה יש כוח באדם לנצח החפץ לפני הרצון.

והוא מה שנתכוון לומר דוד המלך עליו השלום במה שאמר (שם מ) "לעשות רצונך אלוקי חפצתי ותורתך בתוך מעי", הכוונה היא שמרוב דביקותו באדון האדונים יתברך שמו לעד עד שגם הלב נתהפך לעשות כמעשה הנשמה, שבא החפץ בו והתאוה לעשות רצונו יתברך, שאינו מהכת החפצים דברים המרוחקים מהקדושה וצריכים למונעם בשלילות הרצון, אלא שמעצמו חפץ ברצונו יתברך לשנוא דברים אשר הלב חפץ וחושק בהם. והוא מה שדקדק לומר "חפצתי" כי אפס חפץ המרגשת, וזה אמר במקום אחר (שם קט) וליבי חלל בקרבי וגו'.

כַּמְעֵשָׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אָנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבְחַקְתִּיהֶם לֹא תִלְכוּ (ויקרא יח, ג).

כותב ה"אור החיים" הקדוש:

הכוונה בזה כי החפץ והחשק ישנו בלב האדם והרצון הוא כמוחו והם ב' מדרגות שנתן האדון בבני אדם וכשתזדמן לאדם דבר ערוה הלב חומדה ואין גמר בחימוד זה ויכול הרצון התלוי במוח למונע החפץ ולא יעשו הגם שיחמוד, הלא תמצא בבני אדם שמקבלים תענית הגם שהחפץ יתגבר בהם לאכול יבא הרצון וימנעו וכן עז"ה, וצדיקים תמיד מתנהגים כסדר זה וליבם מסוד בידם, שהגם שיתאוו תאוה בליבם, יבחר השכל שהיא הנשמה, ואם ישנו באזהרה מה' או מכללי התיעוב ישלול הרצון בו וימנע החפץ הגם שישנו, אבל הרשעים הם מסודים ביד ליבם לכל אשר יבוא החפץ בלב לא ימנעו הרצון, ואולי כי

והתאוות הגשמיים הטבעיים, ומנגד, נשמת האדם נמשכת אל בורא עולם ואל דברים שבקדושה. לאדם ניתנו כוחות רוחניים, כדי להתמודד באמצעותם כנגד אותם כוחות גשמיים המושכים אותו מטה מטה.

עבודת האדם היא להשליט את הכוחות הרוחניים הללו על הרצונות והתאוות, עד שיתגבר עליהם ויכניע אותם.

אומר ה"אור החיים" הקדוש, כי על ידי דבקות בה' יכול האדם לרומם את עצמו למדרגה רוחנית גבוהה, עד שהלב - משכן החמדה והתאוה - הופך להיות כמו הנשמה, והוא נמשך מאליו אחר דברים שבקדושה, בלי שום צורך להיאבק ברצונות ובתאוות הגשמיים!

וזהו שמעיד דוד המלך על עצמו: "לעשות רצונך אלוקי חפצתי". זה שרצוני לעשות רצונך - פשיטא, הרי גם האדם האחרון בישראל מעיד על עצמו "גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך" (ברכות יז ע"א). השבח

ה"אור החיים" הקדוש מביא על פסוק זה את דברי דוד המלך בתהלים (מ, ט): "לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹקֵי חֲפְצָתִי וְתוֹרָתְךָ בְּתוֹךְ מִעֵי".

ולכאורה תמוה, איזה אדם מיישראל אין בו רצון לעשות רצון ה'?

הרי לכולם יש רצון פנימי ללכת בדרך ה' ולעשות רצונו יתברך, אלא שיש המצליחים להוציא את רצונם אל הפעל, ויש שיצרם מעכב בעדם, ועל כך אנו אומרים (ברכות יז ע"א): "ריבון העולמים, גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, ומי מעכב? שאור שבעיסה" - "יצר הרע שבלבנו, המחמיצנו" (רש"י).

אם כן מה הרבותא המיוחדת במעלה ובשבח שמשתבח דוד המלך בעצמו, על עצם הרצון לעשות את רצון ה'?

עוד יש להבין, מה בא דוד המלך להשמיענו באומרו כי תורת ה' היתה בתוך מעי? כיצד יכול דבר רוחני לשכון בתוך גוף גשמי?

על זה מסביר ה"אור החיים" הקדוש, שבלב האדם שוכנים הרצונות

תורה טעמתי בקצה המטה, ותהי בפי מתוקה מיערת דבש, ותקו נפש חיי"ם לאור באור תורה".

הוא מעיד על עצמו כי נפשו נמשכת אל ה'שקת', היא משתוקקת לתורה. התורה מתוקה לו מדבש ונופת צופים, וכל תקותו היא לזכות לאור התורה.

לאחר נישואיו, היה ה"אור החיים" הקדוש סמוך על שולחן חמיו העשיר. חמיו הוריש לו נכסים רבים, אך נמצאו אנשים רשעים שערערו על כך, והוא נותר חסר כל.

השלטונות התעלמו ממצבו החומרי הדל ודרשו ממנו תשלומי מיסים גבוהים, כאילו היה עתיר נכסים. היו רשעים שהלשינו עליו לשלטונות, והוא השלך לכלא וסבל סבל רב.

ומה היה צערו? על מה התאונן? לא על צער הגוף. צערו היה על שנאלץ לבטל תורה.

כאשר האדם שקוע בתורה, שום דבר לא יכול לו! כל המטרדות והצרות אינן

הוא, שעל ידי דבקותי בה' רוממתי את עצמי למדרגה גבוהה, עד שגם הלב התהפך ונהיה כדוגמת הנשמה, וה'חפץ' - דהינו הרצון הטבעי שלו - הוא לעשות רצונו יתברך, וממילא הוא מואס ודוחה כל רצון ותאוה גשמיים.

מוסיף ה"אור החיים" הקדוש: "ואמרו 'ותורתך בתוך מעי', פירוש, לרוב חשק עבודת הקודש עד שמרגיש בלמדו תורת ה' כאילו אוכל וממלא בני מעיו ממזון טבעי".

על ידי דבקות בה', אפשר להפוך את הלב הגשמי למשכן הטבעי של ה'חפץ' והרצון הרוחני - עד שיחוש וירגיש שלימוד התורה נעשה אצלו כאוכל גשמי המשביע את הגוף!

ה"אור החיים" הקדוש - נאה דורש ונאה מקיים היה.

בהקדמתו לפירושו על התורה הוא כותב: "העירותי מצפונה של תורה כאוות נפשי, ותער נפש חיי"ם אל השק"ת והעירה מכבוד אלוקים. זו

כל מי שראה את גדולי ישראל יכול היה להיווכח שהתורה הייתה נשמת חייהם, ובלועה בתוך מעיהם. הם נשמו תורה, אכלו ושתו תורה, הלכו לישון עם התורה וקמו עימה.

אין צורך לתאר את גודל שקידתו של מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל.

בצעירותו היה ספון בבית כנסת 'צופיוף' ושקד על התורה לילות כימים. מידי פעם היתה הרבנית מביאה לו צלחת אוכל. פעם ניגשה אליו ושאלה אותו אם אכל מן האוכל שהביאה, והוא התנצל שאינו זוכר... והוסיף ואמר בפשטות: "אם הבאת צלחת אוכל, והצלחת ריקה - מסתבר שאכלתי"... אלא שכעבור זמן התברר שהחתולים נכנסו פנימה ואכלו את האוכל.

מרן היה שקוע בתלמודו, זמן רב לא בא אוכל לפיו, והוא לא חש במאומה - לא בצלחת האוכל שהונחה לפניו, לא ברעב שכרסם ולא בחתולים שאכלו מהצלחת המונחת סמוך לו...

רבי אהרון קוטלר זצ"ל היה מגדולי

משפיעות עליו כלל. מתי הוא מתחיל לסבול מהן? כאשר הוא מסיח דעת מן התורה.

וכך כתב ה"אור החיים" הקדוש בהקדמת סיפרו "חפץ ה'": "דע לך, אחי, שכל מה שלמדתי בחיי, לא היה אלא מאהבת ה' וחשק התורה, כי מאז פתחתי עיני סבבונני צרות צרורות".

ואת ברכת יעקב אבינו ליהודה (בראשית מט, יב): "חכלילי עיניים מיין" פירש: "ואמר 'מיין', פירוש, ממקור הדין שהוא היין. או ירמוז סיבת הנקמה היא מיין, פירוש מצד מה שחבלו ופשעו בני תורה מללמוד".

והוסיף על כך: "ליבי ליבי על דבר זה, מעי מעי, על אשר מנעו בני עוולה אותנו מעסוק בתורת א-ל חי, ועל זה נקם נקום בהתעוררות תגבורת הדינים".

כל הצער והסבל שבני עוולה גרמו לו - לא נחשבו בעיניו לכלום. מה קשה בעיניו יותר מכל? שמנעו ממנו לעסוק בתורה.

היה סבו מתיישב בחדרו, ושוקע בלימוד למשך שעות ארוכות, וכל אותה עת היה מנותק לגמרי מן העולם שסביבו. הרבנית היתה מביאה לו אוכל לחדרו, והוא לא שם לב. כעבור זמן נכנסה הרבנית לחדר להביא לו לפתן. תמה רבי אהרון: "ממתי מביאים את הלפתן לפני האוכל?" ...

כך התקיימו אצל גדולי עולם אלו דברי ה"אור החיים" הקדוש: "לרוב חשק עבודת הקודש, עד שמרגיש בלמדו תורת ה' כאלו אוכל וממלא בני מעיו ממוזון טבעי".

הדור, וזכה להקים עולה של תורה באמריקה.

הוא היה עילוי עצום ושקדן ענק שבענקים, התורה היתה משוש חייו, אך הוא הפקיר את עצמו למען הכלל. העסוקים השונים גזלו מזמנו היקר, אך כל העת היה ראשו מונח בלימוד. גם בעת שהתמסר בפעילותיו הכבירות להעמדת עולם התורה, לא הסיח דעתו מהלימוד.

נכדו, הגאון רבי יעקב אליעזר שורצמן שליט"א, גדל על ברכיו עד גיל חמש עשרה. הוא סיפר לי שפעמים רבות

אחרי רבים להטות - לא כנגד האמת!

כתיב בתורתכם: 'אַחֲרֵי רַבִּים לְהַטֹּת' (שמות כג, ב), אנו מדוברים מכאן, מפני מה אין אתם משוין עימנו בעבודה זרה?

אמר לו (ר' יהושע): יש לך בנימין? אמר לו: הזכרתני צרתי. אמר לו: למה? אמר לו (הגוי): הרבה בנימין יש לי, בשעה

כַּמְעַשָּׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבַחֲקֵיתֶהֶם לֹא תִלְכּוּ (ויקרא יח, ג).

במדרש (ויקרא רבה ד, ו) מסופר: "גוי אחד שאל את רבי יהושע בן קרחה:

לרבים
מקבילים...

למדת הג שבויות

סגולת רבי חיים פלאג'י

הש"ס

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאג'י

רבי חיים פלאג'י מציין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שזבאת בספר הקדמון 'ספר מעשה הצדקה' דף ק"ט ע"ב) כה דבריו:

"ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות

וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגימטריה 52. כלומר: $2 * 52 = 104$)

ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו,

והוא תיקון לעוון אדם הראשון ועוון העגל ולפגם הברית,

והוא סגולה לחשוכי בנימין ולקירוב הגאולה."

לפרטים: 02-5000455

ליהושע, ויהושע לזקנים, וכן הלאה, עד דורנו. במשך כל הדורות עברנו גזירות קשות, טביחות, מסעי צלב ואינקוויזיציה, ודבר לא הסיט אותנו מאמונתנו. 'כָּל זֹאת בְּאֶתְנוּ וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שָׁקַרְנוּ בְּבְרִיתְךָ' (תהלים מד, יח). לכן אין אנו מתפעלים מכך שאנו מיעוט, כי האמת אינה נרתעת מהיותה מיעוט!

זו האמונה של כלל ישראל, בה הוא דבק כל הדורות, ובזכותה התקיים. אף הרחוקים ביותר, בתוככי ליבם מתנוצצת שלהבת האמונה.

הנה סיפור שאירע בתקופת מלחמת העולם הראשונה שפרצה בשנת תרע"ד - "המְבִיט לְאָרֶץ וַתִּרְעַד" (תהלים קד, לב):

זו היתה מלחמה בה נהרגו עשרות מיליוני בני אדם. בדרך כלל במלחמות, המנצח כובש את ארצו של המנצח, ואילו במלחמה זו עמדו צבאות אלו מול אלו, וטבח זה בזה, מבלי שכבשו מאומה.

שהן יושבין על שולחני, זה מברך לאלהי פלוני, וזה מברך לאלהי פלוני, ואינם עומדים משם עד שמפצעין את מוחן אלו את אלו. אמר לו: ומשוה אתה עמהן? אמר לו: לא. אמר לו (רי יהושע): עד שאתה משוה אותנו, לך השוה את בניך. נדחף והלך לו."

הגוי, עליו מספר המדרש, טען כלפי רבי יהושע בן קרחה: מדוע אין כלל ישראל עובדים עבודה זרה, והרי הגויים, שהם מרובים מהם, עובדים לאלילים, והכלל הוא: "אחרי רבים להטות"?

על כך השיבו רבי יהושע בן קרחה, כי אפילו בקרב הגויים עצמם, אין הסכמה לאיזה אליל לעבוד, עד שהם מוכנים להכות זה את זה עד זבדם, כדי להוכיח שיש לעבוד לאליל פלוני ולא לאליל אלמוני, ממילא אין כאן מושג של 'רבים'.

אמונת ישראל מבוססת על יסודות איתנים. מבריאת העולם, דור אחר דור, ממשיכים אנו עם אותה אמונה. משה קיבל תורה מסיני, ומסרה

התורה. בחר לך מצוה אחת, ובה תדבק כל העת, ואז אוכל לברך אותך. אולי תניח תפילין?"

השיב לו הלה כי זה קשה מידי. לשמור שבת בודאי קשה. כך חיפשו איזו מצוה אחת, עד שלבסוף הציע לו הרב שימנע מלשתות יין של נוכרי, ואז יוכל לברכו. לכך הסכים היהודי, והבטיח שימנע מלשתות יין של גוי. הרב ברכו בחום, ואכן במהלך המלחמה הוא ראה כיצד ברכתו של הרב שומרת עליו מכל פגע.

והנה, כעת עומד הוא בפני ניסיון קשה מנשוא. המפקד הבכיר מגיש לו כוס יין, ורוצה לחגוג עימו את הניצחון, והרי הוא קיבל על עצמו שלא לשתות יין של גוי, ועד כה ראה ניסים גדולים בשל הבטחה זו.

בחסדי שמים, עבר באותו רגע מטוס ממעל, תשומת הלב של כולם הוסחה לרגע מהמסיבה, ואותו מפקד יהודי ניצל את השניה הזאת כדי לשפוך את היין מהכוס.

היה נדמה לו שאיש לא ראה, אבל שני

היהודים היו חלק מהצבאות באירופה משני הצדדים, והסיפור הוא על מפקד יהודי בצבא הגרמני, שבעיצומן של הקרבות פנה אל המפקד הבכיר, ואמר לו שיש לו דרך כיצד לכבוש עיר גדולה של האויב, שעד כה נכשל הצבא בכיבושה. המפקד הבכיר נתן לו 'אור ירוק' לבצע את תוכניתו, ואכן התוכנית הצליחה, והצבא הגרמני השלים את כיבושה של העיר.

לאחר הניצחון הגדול, נערכה מסיבה גדולה, כאשר אותו מפקד יהודי היה גיבור המסיבה. הבכיר הגרמני פתח לכבוד המסיבה בקבוק של יין ישן יקר ערך, כדי לכבד בו את הגיבור היהודי.

אותו מפקד יהודי, היה רחוק מאוד משמירת מצוות, הוא לא שמר שבת או כשרות, לא חגג את חגי ישראל, ובכלל, התנהג כמו גוי גמור. עם זאת, קודם צאתו לשדה הקרב, נכנס לאחד הרבנים הצדיקים, וביקש ממנו ברכה שישוב בשלום מהמלחמה.

אמר לו הרב: "במה אברך אותך? הרי צריך שהברכה תחול על משהו, ואתה הרי לא מקיים אף מצוה ממצוות

חז"ל (אבות ב, ט) מציינים שאחד ממעלות התנאים הוא - "הרואה את הנולד". אנשים מסתכלים על ההווה, ואינם רואים את העתיד.

כך אותו חייל יהודי, הסתכל על 'הצרה' שנפלה עליו בגלל שמירת המצוה, ולא הבין בשעת מעשה, כי פה היתה טמונה הצלתו!

דומה הדבר לאיש כפרי שנכנס לחנותו של החייט, וראה שמביאים לו בד יקר ערך, כדי שיתפור ממנו חליפה. הכפרי, שמעודו לא ראה כיצד חליפה נראית, התבונן בפליאה על עבודתו של החייט, וראה אותו נוטל את הבד היקר והיפה, ומתחיל לגזור אותו לחתיכות. החל הכפרי לצעוק על החייט: "מדוע אתה הורס את הבד היקר הזה?" השיב לו החייט: "המתן בסבלנות, ותראה כיצד מהחתיכות הללו יוצאת חליפה תפורה להפליא!" כך האדם המתחיל בעבודת הבורא יתברך, חש קשיים עצומים בתחילת הדרך. מכשולים רבים ניצבים בדרך, כי היצר הרע אינו רוצה בהצלחתו.

חיילים גרמנים ארורים הבחינו במעשה, וכמזובן מיהרו להלשיין למפקד הבכיר, שאותו יהודי ביזהו, ושפך את היין שזה עתה מזג לו לכוסו. הלה זעם על היהודי, והורה לו לעזוב את המקום לאלתר ולנסוע אל קו החזית להילחם.

בלבו חש אותו יהודי כעס על בקשתו של הרב לשמור מצוה אחת, כי הנה בגלל קיום המצוה הזו נענש בעונש כה חמור, לצאת אל קו הגבול, שם נהרגים מדי יום חיילים רבים, אבל לא היתה לו ברירה אלא לעלות על הרכב ולנסוע לחזית.

הוא לא הספיק להרחיק לכת, עד שנודע לו, כי דקות ספורות אחרי עזיבתו הופצץ המקום בו נערכה המסיבה לכבודו, ואיש מהיושבים שם לא נותר בחיים.

הנה כי כן הוא ראה בעליל כיצד דבקו באותה מצוה שהבטיח לרב, שמרה עליו פעם נוספת, והצילה את חייו.

המודאגת שואלת אותו מה יהיה עם כל ההשקעה, והוא משיב לה: "אל דאגה, ככה זה בתחילתו של כל עסק. עד שהוא מתבסס ומגיעים הקונים לוקח זמן. בתחילה מפסידים, אבל בסופו של דבר הרווח גדול".

גם בעבודת הבורא יתברך - כל ההתחלות קשות, אבל מי שמתמיד בדרך התורה, בסופו של דבר רואה ברכה ואושר בחייו.

אבל אם יתמיד בדרכו, יראה כיצד יגבור על יצרו, ובסופו של דבר יחולל מהפך מבורך בחייו. הוא יבנה את אישיותו, יחוש אושר ממשפחתו וילדיו, וסיפוק רב מכל אשר יעשה. ובלבד שלא יתייאש מהקשיים, אלא יהיה חכם הרואה את הנולד.

אדם פותח עסק, משקיע בו את מיטב כספו, והנה בסופו של החודש הראשון מראה המאזן על הפסדים. אשתו

כל אחד יחיד ומיוחד

המתבונן בפסוקים הפותחים את הפרשה תמה תמיהה רבתי: בדרך כלל מקובל לעלות מן הקל אל הכבד, ואילו כאן נעשה ההפך:

בתחילה דרשה התורה: "קדושים תהיו", שהיא מעלה גבוהה ביותר - לנהוג פרישות וקדושה אף בדברים

דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרָתְ אֱלֹהִים קְדוּשִׁים תְּהִיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. אֲלֵ-תִפְנוּ אֶל הָאֱלֹהִים וְאֵלֵהי מִסִּכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם (ויקרא יט, ב-ד).

עליך להיות צדיק עליון קדוש וטהור שאין כמוהו, ולהמשיך ולהזהיר אותו שיכבד הורים ולא יחלל שבת, ובנוסף שלא יעבוד עבודה זרה?!...!

מלבד זאת תמוהה, מפני מה חוזרת התורה בכל פעם על התיבות: "אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם?"

אלא שהתורה הקדושה בפסוקים אלו מדברת כלפי כל הסוגים והדרגות בעם ישראל. "דבר אל כל עדת בני ישראל" - בעם ישראל קיימים סוגים מסוגים שונים והקב"ה מדבר אל ליבם של כולם, ואינו דוחה אף אחד מהם. אין שום סוג שהקב"ה אומר עליו: איני רוצה לשמוע עליו כלל.

בתחילה פונה הקב"ה אל אלו הלומדים תורה כל היום, עוסקים בתפילה ובמעשים טובים, חיים בקדושה ובטהרה ומקיימים בעצמם: "שְׁנִיתִי ה' לְגִגְדֵי תְמִיד" (תהלים טז, ח), כמו רבי שמעון בר יוחאי, רבנו הקדוש, רבי עקיבא ושאר התנאים והצדיקים, ואומר להם: "קדושים

המותרים, "קדש עצמך במותר לך" (יבמות כ"א).

אחר כך ירדה התורה לדרגה פחותה, וציותה דבר שהשכל מחייבו: "אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ", וכן על שמירת השבת שאסורה בסקילה - "וְאֵת שַׁבַּת־תִּי תִשְׁמְרוּ".

והרי אדם הנמצא בדרגת קדושה וודאי ישמור את השבת, ומדוע יורדת התורה בדרגת הציווי?

אם לא די בכך, יורדת התורה לבסוף לדרגה הרבה יותר פחותה, ומזהירה: "אֶל-תִּפְנּוּ אֶל הָאֱלֹהִים". ומאחר ואמרו חז"ל: "כל המודה בעבודה זרה ככופר בכל התורה כולה" (חלין ה"א), קשה - כיצד יורדת התורה מדרישת קדושה, לאיסור עבודה זרה, שאף האדם הפחות שבישראל אינו עובר עליה?

וכי יעלה על הדעת שנבוא לאדם קדוש כמו הבבא סאלי זצ"ל, שהיה קודש הקודשים, ונאמר לו: 'תשמור שבת ותכבד את ההורים, טוב?...'

ובכלל, האם נאמר לאדם מן השורה:

גבולנו!

כך האדם - אין סוף לקדושתו של הבורא יתברך, ואין סוף לדרישותיו מן האדם. כל אחד ואחד מגיע לאן שהוא מגיע. משום כך, על כל אדם להתאמן בלי סוף, עוד סימן ועוד סעיף, עוד הבנה בתורה, עוד גמרא, עוד פוסקים, עוד ראשונים ואחרונים, ולדעת אותם על בורים.

מִרְנָה רַבְּנָה עֹבְדֵיהִי יוֹסֵף זְצוּק"ל 'איכסן' במוחו ארבעים אלף ספרים... פעם סבל מאולקוס, והמליצו לו לפנות לפרופסור גדול בהדסה, מומחה לעניין, שיטפל בו. סידרו לו תור בשעה מוקדמת, והרב ביקש שיאמרו לו את שעת התור המדויקת, כדי שלא יאלץ לבטל זמנו לריק.

הוא הגיע בזמן, אלא שאז התברר כי הפרופסור הזועק לניתוח דחוף ברגע האחרון, ואין ברירה אלא להמתין לו. מִרְנָה המתין במקום עוד שעה, ולאחר מכן נערכה לו בדיקה מסוימת שארכה גם היא כשעה. רק אז נודע לרב בית החולים שמִרְנָה שם. הוא הזדרז להגיע

תהיו" - תמשיכו לעלות במעלות הקדושה ותתקדשו יותר, עד שתגיעו לקדושה עילאית. אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה (יומא לט ע"א).

צריך לדעת שאין סוף לדרגת הקדושה, וגם האדם הקדוש ביותר - יכול להתעלות לדרגה גבוהה יותר.

רבי דוד בלייכר זצ"ל, ראש ישיבת נובהרדוק, היה גאון וקדוש, מגדולי תלמידיו של הסבא מנובהרדוק זצ"ל. פעם שאלוהו תלמידיו: כמה צריך האדם להתעלות? כמה הקב"ה דורש מן האדם?

אמר להם הרב: אמשול לכם משל למה הדבר דומה. מדינה יצאה להילחם נגד מדינה אחרת ולכבוש אותה. פנו החיילים לשר הצבא ושאלוהו: 'כמה אתה רוצה שנכבוש? מהו התחום?' אמר להם: 'שוטים אתם! כבשו ככל יכולתכם, כי כל מה שכבשתם יהיה התחום והגבול שלנו. ככל שתאמצו לכבוש עוד מקום ועוד שטח, כך יגדל שטחנו, וזה יהיה

פונה הקב"ה לקבוצה הפחותה. מהם אי אפשר לדרוש להיות בקדושה כמו בני הקבוצה הראשונה, ולעסוק כל היום בלימוד תורה ובעשיית חסדים, אבל לפחות "אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּיָּרֹאוּ וְאֶת יְשֻׁבֹתַי תִּשְׁמְרוּ". יכבדו את ההורים וישמרו את השבת הקדושה, יחד עם שאר מצוות התורה שביכלתם לקיים. אחריהם חוזר הכתוב ואומר: "אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם".

הקבוצה השלישית הם אותם מסכנים שלגמרי ירדו מן הדרך. הם אינם שומרים שבת ואינם מקיימים מצות כיבוד אב ואם.

בדרך כלל, שמירת השבת מאחדת את המשפחה. הילדים באים לשבת, יושבים בשולחן שבת, ויש עדיין אורה של כיבוד אב ואם, כי הם מכבדים את ההורים ושומעים אותם. אך אלו שבהם עוסק הכתוב כאן כבר התרחקו מאוד. הם כבר לא גרים בבית, מגיל עשרים וחמש הם שכרו דירה לעצמם וחיים לבדם. מזמינים אותם לשבת, אך אין להם זמן לבוא...

אליו והתנצל: "לא ידעתי שהרב כאן, אילו ידעתי - הייתי מביא לו איזשהו ספר, שלא יבטל את זמנו..."

"זה בסדר" - הרגיעו מרן - "בינתיים עברתי על כל סדר זרעים כמה פעמים..."

והנה, למרות שכל התורה כולה היתה בראשו, ואפילו לא היה צריך ספרים בכדי ללמוד - עם כל זאת היה מנצל כל דקה מזמנו, ומפחד לאבד אפילו דקה אחת.

תמיד כשהיו נוגשים אליו כדי שיפעל בעניין מסוים, היה אומר: "מה זה קשור אלי? למה אני צריך לעשות את זה? אתם רוצים שאצא עם הארץ?!"... הוא, שידע הכל והיה בקי בכל, חשש לצאת עם הארץ...

כי אין סוף לקדושה, וככל שאדם עולה במעלות הקדושה והטהרה, הוא רואה שלה' יתברך אין סוף, ואפשר תמיד לעלות עוד ועוד...

לאחר הפניה לקדושים שבעם ישראל,

על עצם העובדה שהוא משתדל כפי יכולתו והשגתו.

אומנם, אין ספק כי כל אחד צריך לשאוף להיות במדרגה העליונה, מדרגת הקדושים, אבל אין לאבד תקווה משום יהודי, ולו הרחוק ביותר, וחלילה אין לזלזל בו!

האדמו"ר מקרלין זצ"ל הקודם, סבו של האדמו"ר הנוכחי, הגיע לאחר השואה לגור בארצות הברית. באותה תקופה היה באמריקה ניסיון גדול בשמירת השבת. יהודים שומרי שבת התקשו מאוד בפרנסתם, ולא מעט יהודים זנחו בעקבות הקושי הזה את יהדותם. ראשית החלו לפתוח את חניותיהם ולעבוד בשבת, ומהר מאוד נטשו את התורה, את התפילין, את הכשרות ואת היהדות כולה.

סביב הרבי הסתופף קהל חסידים ששמר שבת במסירות נפש. הם היו עובדים חמישה ימים בשבוע, מאבדים את מקור פרנסתם מדי שבוע, ובקושי משיגים את לחם

'ליל שבת זה היום שלי... אני לא מוכן להפסיד את הבילויים... ה' ישמרנו. הוא כלל אינו מבין למה לבוא להורים, מה הם מבינים בכלל? זהו הבן החמישי מארבעת הבנים שבהגדה, שאפילו לא נמצא במדרגת כיבוד הורים ושמירת שבת, ואינו מוכן ליצור קשר.

להם אומר הקב"ה: "אַל-תִּפְּנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם" - אל תפנו לכל מיני אמונות תפלות ולאפיקורסות! אל תתיאשו ותאמרו - ה' לא מסתכל עלינו בכלל. לא ולא! גם עליכם אני מסתכל - "אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם". עדיין יש בכם משהו! וההוכחה - שאינכם פונים אל האלילים ולא לאלוהי המסכה. אני אלוקים גם עליכם!

התורה מסיימת כל פסוק ופסוק במילים: "אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם", להורות לנו, שלא משנה באיזה מצב נמצא היהודי. גם אם פרק עול תורה ומצוות, ואין לו לא שמירת שבת ולא כיבוד הורים, גם אז הקב"ה אוהבו ומעריכו

שעבד במפעל סמוך. המראה צרם מאוד - בין כל החסידים הלבושים בבגדי שבת יושב פועל בבגדי עבודה בעצם יום השבת, ואוכל ממעדניהם! כשחזר הביקור על עצמו גם בשבוע הבא, החלו החסידים להתקומם. מה זה אמור להיות? רשע, מחלל שבת -

חוקם. מנהגו של הרבי היה לערוך בשבת קידוש בבית הכנסת מיד לאחר תפילת שחרית. מדי שבוע היו דואגים להביא מעט קוגל ומעט חמין, והחסידים היו מקדשים ואוכלים. באחת השבתות הגיע לקידוש אורח בלתי קרוא - אחד הפועלים היהודים

לרילים
מקצינים...

לקראת הג שביעות

סגולת רבי חיים פלאג'י

תש"כ

תורמים 104 ש"ח למוסדות אור החיים כסגולת ר' חיים פלאג'י

רבי חיים פלאג'י מציין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שמובאת בספר הקדמון 'ספר מעשה הצדקה' דף ק"ט ע"ב) כה דבריו:

"ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות

וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגימטריה 52. כלומר: 2*52=104)

ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו,

והוא תיקון לעוון אדם הראשון ועוון העגל ולפגם הברית,

והוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה."

לפרטים: 02-5000455

תמשיך לעשות זאת! ולקרבו בעבותות אהבה. לכל אחד יש את הקשר שלו, וביום מן הימים יכול הקשר הזה להחזירו למוטב.

החינוך (מצוה טז) כותב בביאור איסור שבירת עצם בקורבן פסח, שעם ישראל הם ממלכת כהנים וגוי קדוש, וראוי להם לנהוג כבני מלכים ואנשי מעלה, ולא לגרר את העצמות ולשבור אותן ככלבים.

בהמשך דבריו הוא כותב כלל יסודי בעבודת ה': "דע, כי האדם נפעל לפי פעולותיו".

הקב"ה נתן לנו רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, סך הכל תרי"ג מצוות. מפני מה נתן לנו כל כך הרבה מצוות וכל כך הרבה איסורים?

כי "אדם נפעל כפי פעולותיו". כשאדם עושה פעולות מסוימות, הנשמה שבקרבו נפעלת לפי הפעולות. כאשר הוא מניח תפילין, מתעטף בציצית, מנשק את המזוזה, ומברך ברכת המזון ו'שהכל' - הפעולות הללו גורמות

ויושב ואוכל איתם חמין!!... מה פתאום!?

בשבוע השלישי פנו הם לרבי ואמרו: "רבנו, מה נעשה לאתו אדם? האם נגרש אותו?"

"מה אתם רוצים ממנו?" אמר הרבי. "המסכן הזה רק רוצה לזכור שהוא עדיין יהודי. הוא רוצה קצת קשר לעולם היהודי. צלחת חמין מזכירה לו את יום השבת... בבית הוריו היה לו בשבת כל טוב. כיום אין לו כלום. הוא רוצה לכל הפחות לזכור.

גם את הקשר הזה אתם רוצים לאבד ממנו?!"

היהודי המשיך להגיע ולאכול שם, וכעבור תקופה התקרב ליהדות, עד שחזר להיות יהודי שומר תורה ומצוות.

לא קשה לנחש מה היה קורה אלו היו החסידים זורקים אותו.

אין לזלזל בשום קשר של יהודי לעולם התורה! ההפך - צריך לשבח אותו על שמירת הקשר! לומר לו: 'כל הכבוד!

להתקדש בעקבות המעשים שאתם עושים. אדם מקדש את עצמו מעט מלמטה - מקדשים אותו הרבה מלמעלה.

אדם צריך רק להתחיל לעשות משהו, ומיד יקבל סיוע משמים לכל מעשיו. התורה הקדושה מדריכה אותנו שלא נדאג. בכל מצב שאנו מצויים בו נוכל לתפוס את עצמנו, ולהתחיל מצוה ולאחר מכן להמשיך לעוד מצוה.

יהודי צריך לחפש לשמוע קצת דברי תורה. שיעור פה ושם, או ספר שיהגה בו. דברי התורה הללו ימשכו אותו, וכתוצאה מכך הוא יתקדש ויתעלה למעלות גבוהות מאוד.

ה"בעל שם טוב" הקדוש זיע"א היה רגיל לומר: 'אני מתפלל שאזכה לאהוב את הצדיק הגדול ביותר, כמו שהקב"ה אוהב את היהודי הרשע הגדול ביותר' (וכן מובא על רבי אהרון מקרלין זיע"א, ועוד צדיקים).

הקב"ה אינו דוחה שום יהודי - "לְבַלְתִּי

לנשמתו להגיע לדבקות בה'.

"וליבו וכל מחשבתו תמיד אחר מעשיו... אם טוב ואם רע" - מחשבתו של האדם נמצאת בעסק שבו הוא עוסק. כשהוא עוסק במשהו טוב, מחשבתו טובה, וכשהוא עוסק במשהו רע, מחשבתו תהיה רעה.

ואפילו רשע גמור בלבבו, וכל יצר מחשבות ליבו רק רע כל היום, אם יערה רוחו [תתעורר רוח האדם הזה] וישים השתדלותו ועסקו בהתמדה בתורה ובמצוות, ואפילו שלא לשם שמים, מיד ינטה אל הטוב, ובכוח מעשיו ימית היצר הרע, כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות"

לפיכך כשרואים יהודי רשע מתעסק במשהו טוב, גם אם אינו עושה זאת לשם שמים, אין לדחות אותו, כי מתוך כך יכול לנטות אל הטוב ולהמית את היצר הרע שבקרבו!

זוהי דרך הנהגתו של הקב"ה עם בריותיו!

זהו "כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" - אני קדוש ואני מקדש אתכם, ועוזר לכם

יפתח, וחלילה יתרסקו על האדמה. וכתב רבנו יונה (שערי תשובה שער ד אות כ), שיסורים כאלו של 'פחד מות' נחשבים לאדם כאלו מת וחי מחדש, והם מכפרים על עוונותיו. לכן אני מקנא בך".

התעניינות עלתה על פני החייל: "מה, באמת? כך קורה לאדם שעובר פחד ויסורים?", ומשנפתח הפתח לליבו, נענה להזמנת הרב להתארח אצלו בשבת ולהשתתף בשיעורי תורה.

לא חלף זמן רב עד שאותו צנחן, שהיה רחוק מתורה ומצוות, ולא רצה לשמוע אף מילה של תורה, חזר בתשובה שלימה, והפך לירא שמים בתכלית.

כל זאת רק בשל ההתייחסות המכובדת של הרב, שפתח לו פתח של תקווה!

"ושאינו יודע לשאול את פתח לו" (מתוך ההגדה) - צריך לחפש את נקודת האור שבכל יהודי ויהודי, לפתוח אותה ולהאירה.

יִדַּח מְּמֵנוּ נִדְּחַ" (שמואל ב יד, יד), וכשם שהוא אוהב כל אחד, כך אנו צריכים לאהוב אותו באהבה אמיתית, ולהראות לכל יהודי כמה חביב הוא לפני המקום, וכמה הקב"ה אוהב אותו.

רב ידוע הוזמן להרצות לפני חיילים. הוא נתן הרצאה מעניינת, ולאחריה התאספו החיילים סביבו כדי לדבר עימו.

אחד החיילים הפגין ניכור וחוסר התעניינות מוחלט. במשך כל ההרצאה ישב ושיחק בפלאפון, כשהוא דואג להראות שאין לו שום ענין בהרצאה ה'משעממת' הזו...

גם הרב הבחין בכך. לאחר השיעור ניגש אל החייל, ברכו לשלום, ואמר לו שהוא מקנא בו קנאה גדולה.

"מדוע אתה מקנא בי?" גיחך החייל בחוסר הבנה.

"אני רואה לפי סמל הכנפיים שיש לך, שאתה צנחן", השיב לו הרב, "שמעתי מכמה וכמה צנחנים, שבכל צניחה יש רגעים של פחד, שמא המצנח לא

"הכסף עיוור אותו", אמרו היהודים, והרבי קם והלך.

נכנס אל הפריץ ואמר לו: "שמי הוא לייב שור'ס על שם אמי, שהעדיפה להתחתן עם יהודי זקן, כדי שלא להתחתן עם אחד מן המושלים. אני מתחנן לפניך שתבוא להשלים לנו מנין! בוא איתי כעת למקוה".

"אבל אני משומד", אמר הפריץ.

"לא ולא. ישראל, אף על פי שחטא, ישראל הוא" (סנהדרין מד ע"א), קבע הרבי.

הפריץ ההמום נגרר אחריו, הלך וטבל במקוה, ומאז לא עזב את הרבי, עד שנעשה איש קדוש!

זה כוחה של נפש יהודית! ישראל, אף על פי שחטא, ישראל הוא. רק צריך למשוך אותו מעט, וכשהוא נמשך הוא מתחיל לרוץ אל ה' אלוקיו - "מְשִׁכְנֵי אֲחֵרֶיךָ נְרוּצָה הֵבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ" (שיר השירים א, ד)!

הקב"ה אומר: "כי אני ה' אלוקיכם",

האדמו"ר הקדוש רבי לייב שור'ס זצ"ל נסע לצורך מצוה, ובחזרתו לא הצליח לשבות במקום מושבו, ונקלע לכפר נידח. הוא ברר אם יש שם יהודים, ונאמר לו שאין שם אפילו מנין. יש רק שמונה יהודים, והוא התשיעי.

נעצב הרבי אל ליבו, וחקר ודרש אם בטוח שאין בכל האזור עוד יהודי אחד. אחד בלבד יועיל להם למנין!

"דוקא יש עוד יהודי, אבל למנין לא יצטרף לעולם" - אמרו לו לבסוף - "הפריץ של הכפר הוא יהודי משומד. הוא התחתן עם בתו של הפריץ הקודם, וכשמת הפריץ, ירש את תפקידו ואת כל כספו".

שמע זאת הרבי, והודיע כי הוא הולך לדבר איתו.

נבהלו היהודים וניסו לעצרו: "רבנו, אל תלך אליו! הוא יזרוק אותך לבור האריות! אי אפשר לדבר איתו כלל!"

הרבי לא התייחס לדבריהם, רק ביקש לדעת מה גרם לו להמיר את דתו.

האחרון ממש.

שמע הרב והסכים לבוא להספיד, באומרו: "אותו יהודי היה תינוק שנשבה. הוא פשוט לא ידע מה צריך לעשות, ולא חשב ששמירת שבת אינה מסתכמת רק באי עישון, וישנן עוד מלאכות שאסורות בשבת. הוא ראה את ישועת ה' והאמין בה', רק שהקשר שלו עם ה' הסתכם בדבר אחד - שהוא לא מעשן בשבת, ועל דבקו בעניין זה הוא ראוי להערכה!"

(אמונה שלמה, דברים עמוד תקצה).

בכל יהודי יש ניצוץ של נשמה גבוהה:

בשנת תש"ל הוחלט להפעיל בירושלים תחבורה ציבורית בשבת.

היהדות החרדית נזעקה לעמוד בכל תוקף על משמר קדושת השבת בפלטרין של מלך. נערכו הפגנות סוערות, שהמשטרה יצאה נגדם בכל כוחה עם פרשים, גז מדמיע ומאסרים. הרוחות תססו וגעשו.

סגן ראש עיריית ירושלים דאז היה

גם על אחד שרק אינו עובד עבודה זרה... אפילו במצב הזה הוא אינו מאבד תקוה משום אדם, כי כל אדם, בכל מצב, יכול לעלות מעלה מעלה.

רבי יעקב אידלשטיין זצ"ל, רבה של רמת השרון, הוזמן פעם להספיד את אחד התושבים. לפני שהגיע להספיד, ברר אם הוא היה שומר מצוות.

לא, אמרו לו, הוא לא שומר כלום, מלבד דבר אחד: הוא הקפיד מאוד לא לעשן בשבת. הוא לא שמר שבת באופן כללי, אבל עישון ביום הזה היה מחוץ לתחום.

ביקש לשמוע את הסיבה לדבר, וסיפרו לו:

הוא היה בחיל הים. פעם אחת היתה הפגזה, וכלי השיט שלו ספג פגיעה ישירה. כפסע היה בינו לבין המות. באותו רגע אמר: רבונו של עולם, אני מבטיח לך שאם תציל אותי, לא אעשן בשבת כל חיי! רגע לאחר מכן הופיע מעליו מטוס, הבחין בו ושלח לו חבל הצלה. הוא ניצל ממות לחיים ברגע

כמה מילים לפני שאנו מסיימים את הפגישה איתך".

"בבקשה", אמר השר.

"אני יודע שמשפחתו של כבוד השר מגיעה מרוסיה, מבלרוס, והוא עצמו מפינסק קרלין".

"נכון. הורי התגוררו בפינסק"

"סמוך ונראה לקרלין, שהיתה פרבר של העיר פינסק".

"כן"

"לבטח שמעת על האדמו"ר הקדוש רבי אהרון מקרלין. הוא היה מדבר, ואלפי חסידים היו נוהרים לשמוע אותו. רבי אהרון היה תלמיד של המגיד ממזריטש, תלמידו של הבעל שם טוב, והוא חיבר שיר על שבת. הייתי רוצה להקריא לך את הבתים של השיר הזה".

השר הנהן בראשו, והרב אדלר התחיל לומר את המילים: "י-ה אכסף נועם שבת...".

הוא אמר בית אחר בית, וכשהגיע לבית הרביעי החל לשיר ולזעוק,

חבר הכנסת הרב מנחם פורוש ז"ל. הוא הציע לרבנים לשלוח משלחת אל שר התחבורה באותם ימים - עזר ויצמן. הוא זה שחתם על ההוראה, ובידו להחליט להעביר את רוע הגזרה, ולהודיע לאגד שלא יעבדו עד צאת השבת.

נקבעה פגישה, והורכבה משלחת של רבנים גדולים ואישי צבור. בין הרבנים היה רבי משה אדלר זצ"ל. הרב אדלר היה איש ירושלים של מעלה, דמות חסידית מעולם האצילות, בעל הדרת פנים מיוחדת - זקנו הלבן יורד על פי מידותיו, גבוה, ומראהו כמלאך אלוקים.

הם נכנסו פנימה ודיברו עם השר, אך לא נראה כי שליחותם נשאה פרי. ויצמן נותר קשוח, ושומר על ארשת פנים חמוצה. הוא בשום אופן לא רואה סיבה לסגת מדבר שהציבור כל כך זקוק לו...

הם כמעט עמדו לסיים ללא תוצאות משמעותיות, כשלפתע אמר הרב אדלר: "כבוד השר, אני רוצה לומר

השנה. ולא זו בלבד, אלא שעליכם להעמיד אוטובוס לרוחב התחנה, כך ששום אוטובוס לא יוכל לצאת במהלך השבת!"...

שיירי הקדושה של שבת נגעו כל כך לליבו של אותו איש צבא קשוח, שלא חת מפני איש. הלב היהודי נפתח

אין לזלזל בשום יהודי, אפילו רחוק מאוד. אפילו כזה שהתבטא שיש להפעיל נגד החרדים את הנשק של צה"ל... אין ספק שאם ישאלו אותו איך אמר דברים כאלו, הוא יאמר שזו היתה התפרצות רגעית, כי לכל יהודי יש ניצוץ של נשמה גבוהה!

כשכל המשלחת מצטרפת אליו בהתרגשות עצומה ובבכי גדול. "השבת נועם הנשמות, והשביעי עונג הרוחות ועדן הנפשות. להתעדן באהבתך ויראתך. שבת קודש נפשי חולת אהבתך..."

תוך כדי שהם שרים, הבחינו בעזר ויצמן מוציא מכיסו מטפחת ומתחיל לנגב את דמעותיו...

"מספיק, מספיק", אמר להם לבסוף. בו במקום התקשר למנכ"ל אגד, ואמר לו חד משמעית: "אגד לא יוציאו אוטובוס מתחנה מרכזית בירושלים עד צאת השבת כפי שכתוב בלוח

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים | טל: 02-5000455 | פקס: 02-5000502 | orhachaim.org

לחסויות, להפצה,

להנצחת

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד ורואב בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זורה ז"ל,

מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.